

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) V. M., b) M. K., c) S. K.**, zast. advokátem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2020, č. j. 43 Az 38/2018 – 40,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému advokátovi JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

### O d ů v o d ň ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně a) [dále „stěžovatelka“] jménem svým a svých nezletilých dětí domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobci jsou původem arménské národnosti, v roce 2010, resp. 2011 pozbyli státní občanství Arménie, do roku 2016 byli bez státní příslušnosti; v tomto roce požádala stěžovatelka o státní občanství Kazachstánu, stejné občanství mají i její děti (i manžel). Jsou křesťany, nemají žádné politické přesvědčení a nejsou politicky aktivní.

[3] Do České republiky přicestovala celá rodina (o kasační stížnosti manžela stěžovatelky je vedeno samostatné řízení před NSS pod sp. zn. 1 Azs 115/2020) společně na české turistické vízum v červenci 2017. Cestovali vlakem do Astany, odtud letecky do Kyjeva, z Kyjeva letěli do Prahy, tam zůstali 5 až 7 dní, bydleli v hotelu; chodili na procházky, byli v ZOO, atd.; chtěli zde zůstat a požádat o azyl, ale seznámili se zde s jedním Rusem, který jim poradil, že mají raději jet do Německa, kde se stěžovatelka může lépe léčit; odcestovali s ním autem do Německa. Tam požádali o azyl, ale byli transportováni policií zpět do České republiky.

[4] Stěžovatelka ve správním řízení uvedla, že trpí určitými zdravotními problémy, stejně tak i její syn. Během pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu blíže rozvedla zdravotní problémy,

keré považuje za azylově relevantní okolnost. Uvedla, že před odjezdem z Kazachstánu nepracovala, byla jí přiznána invalidita 2. stupně. Trpí epilepsií, kromě toho má angiomy v týlní části hlavy. Epilepsie u ní propukla po autonehodě asi v roce 2016, v Kazachstánu se léčila, užívala medikamenty, navštěvovala lékaře za účelem kontrol, během záchvatů manžel volal záchrannou službu, která přijela. Později, když bylo výjezdů hodně, jí bylo řečeno, aby se léčila a nevolala záchrannou službu. I poté však k jejím záchvatům záchranná služba přijížděla a stěžovatelka dostávala injekčně podávané léky. Uvedla, že potřebuje léčbu psychiatra, nemůže spát, vše ji rozčiluje, je podrážděná a nervózní. V Kazachstánu se s těmito obtížemi již léčila, lékař jí předepsal léky na spaní, a uvedl, že stav bude přetrvávat; následně užívala léky, které jí předepsal lékař v Německu. Ohledně zdravotního stavu svého syna uvedla, že trpí rovněž psychickými obtížemi. Dětský lékař v Kazachstánu konstatoval, že má pravděpodobně psychické problémy v souvislosti se špatným vyprazdňováním, kterým trpí od narození (kazašskými lékaři mu byla diagnostikována zhoršená průchodnost střev, byla indikována operace v pozdějším věku, němečtí lékaři však diagnózu nepotvrdili). Zdravotními problémy trpí i její dcera, má astma, zadýchává se, během transferu z Německa měla strach, dusila se a zvracela. Stěžovatelka dále při pohovoru popsala ústrky dětí ve školce, které spojovala s náboženským přesvědčením; během své hospitalizace v roce 2015 po stěžovatelce lékaři a sestry požadovali, aby si sundala křížek z krku, když neuposlechla, ignorovali ji při vizitě. Dále uváděla potíže s policejními orgány, se soudní exekutorkou a potíže s místními orgány státní správy, které souvisely převážně se stavbou přístřešku vedle obchodu, který provozoval manžel stěžovatelky. V souvislosti s tím začala mít rodina také problémy se sousedy, s nimiž do té doby normálně vycházela. Problémy s úřady i sousedy dává stěžovatelka do souvislosti s arménskou národností celé rodiny.

[5] Žalovaný neshledal naplnění žádného důvodu pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Uvedl, že z výpovědi stěžovatelky k dosavadnímu životu nelze dovodit, že by státní orgány v zemi původu vůči ní či jejím dětem postupovaly jakkoli diskriminačně nebo nepřiměřeně tvrdě, případně že by takové jednání bylo státními orgány přehlíženo či tolerováno na základě jejich náboženského vyznání, ani že by reálně takové jednání mělo v případě návratu do vlasti hrozit. Pokud jde o obecnou situaci v zemi původu, žalovaný poukázal na shromážděné zprávy o této situaci - v Kazachstánu; byť je majoritně muslimskou zemí, se vyskytuje silná křesťanská menšina; zákon umožňuje všem lidem svobodnou volbu náboženství, účastnit se náboženských činností a šířit víru a přesvědčení; vláda se nesmí vměšovat do volby náboženství a zakázána je i nucená konverze; trestní zákoník pak zakazuje náboženského podněcování. Pokud jde o tvrzené důvody, které měly svědčit pro udělení humanitárního azylu, uvedl, že nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu jako argument pro udělení humanitárního azylu nemůže obstát; stěžovatelka ani její nezletilé děti nejsou ohroženy na životě, nepodstupují zvláště náročnou nedostupnou léčbu, v zemi původu mají zachováno materiální i rodinné zázemí. Fakt, že stěžovatelka, resp. její syn mohou v České republice mít lepší a kvalitnější zdravotní péči než v zemi původu, není azylově relevantní. Stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla ani žádnou skutečnost, která by byla relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[6] Krajský soud se ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí žalovaného a žalobu podanou proti němu zamítl. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že stěžovatelka ve své vlasti nevyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za níž by byla pronásledována; u jejích dětí relevantní politické přesvědčení vzhledem k jejich nízkému věku nelze předpokládat. Co se týče strachu z pronásledování z důvodu příslušnosti k menšinové národnosti a menšinovému náboženství, stěžovatelka sice popisovala ústrky, kterým čelila v souvislosti se zdravotní péčí, a její děti ve školských zařízeních, a dávala je do souvislosti se svou národností a náboženským přesvědčením; stejně tak spojovala se svojí národností administrativní obtíže v souvislosti s přístavbou obchodu jejího manžela a zhoršení vztahů se sousedy. Krajský soud shodně s žalovaným konstatoval, že stěžovatelce byla v souvislosti

pokračování

s léčbou jejich zdravotních obtíží soustavně poskytována zdravotní péče, po autonehodě byla hospitalizována a následně léčena; byla účastna i systému sociálního zabezpečení v zemi původu (byla jí přiznána invalidita 2. stupně); nebyla jí odepřena ani ochrana ze strany soudní moci, kdy jí byl přiznán nárok na náhradu léčebných výloh proti viníkovi autonehody. Pakliže byla, jak tvrdí, cílem ústrků ze strany zdravotnického personálu (např. popisované události s požadavkem lékařů na sundání si křížku z krku a následné ignorování při vizitě), jeví se spíše, dle názoru krajského soudu, že šlo o izolované, dílčí incidenty, než o systematickou a soustavnou diskriminaci; ostatně sama přiznává, že i poté, co jí po četných výjezdech záchranné služby kvůli epileptickým záchvatům bylo sděleno, ať již rychlou zdravotnickou pomoc nevolá, ji i přesto volala a záchranná služba k ní i nadále vyjížděla a poskytovala jí neodkladnou pomoc včetně potřebných medikamentů. Stěžovatelce se tak vždy dostalo potřebné péče; obdobně to platí i u jejího syna, jemuž nebyla léčba odmítána; léčba jeho určitých obtíží byla, jak vyplynulo z údajů, které stěžovatelka poskytla, kontraindikována z jiných důvodů a byla pouze odložena do pozdějšího věku. Stejně tak incidenty dětí se spolužáky, které měly pramenit z odlišného náboženského přesvědčení, lze dle krajského soudu vnímat jako izolované konflikty mezi jednotlivci, které nedosahují takové intenzity a soustavnosti, aby je bylo možné označit za nábožensky motivované pronásledování. Krajský soud dále konstatoval, že obtíže se sousedy jsou ryze občanskoprávního charakteru a pramenily z nesouhlasu se stavební aktivitou manžela stěžovatelky; nic nenasvědčuje tomu, že by tyto incidenty měly etnický či náboženský podtext, už jen proto, že z výpovědi manžela stěžovatelky, která je založena rovněž ve spise, vyplývá, že určitou dobu žila celá rodina v bezkonfliktním soužití se sousedy; problémy začaly až v souvislosti se stavební aktivitou. Krajský soud vzal za dostatečný podklad pro posouzení dané věci žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu, které podrobně popisují postavení národnostních a náboženských menšin v Kazachstánu.

[7] Krajský soud neshledal důvod pro udělení humanitárního azylu ani doplňkové ochrany z důvodu zdravotního stavu stěžovatelky a jejich dětí; stěžovatelka se dovolávala nedostatečné úrovně zdravotnictví. Krajský soud poukázal na to, že špatný zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu může být za určitých okolností důvodem k udělení buď humanitárního azylu, anebo doplňkové ochrany; v tomto směru rozhodovací praxe správních soudů v této otázce reflektuje judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž může nastat situace, kdy by povinnost cizince vycestovat do země původu vedla (právě s ohledem na jeho špatný zdravotní stav) k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a zásady *non refoulement*; poukázal současně na judikaturu ESLP, z níž plyne, že mohou zdravotní potíže cizince vést k aktivaci čl. 3 Úmluvy a k závěru o nepřipustnosti jeho návratu do země původu jen ve „velmi výjimečných případech“ (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 13. 12. 2016, ve věci *Paposhvili proti Belgii*, stížnost č. 41738/10); to však není případ stěžovatelky. Krajský soud nezpochybnil, že především stěžovatelka a její syn mají určité zdravotní (psychické) problémy, které nebagatelizuje, současně však nelze dospět k závěru, že by tyto obtíže zakládaly riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení zdravotního stavu, které by vedlo k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života, pokud budou nuceni navrátit se do Kazachstánu; krajský soud podotkl, že vnímá jako logickou a z lidského hlediska pochopitelnou snahu stěžovatelky zajistit si kvalitnější zdravotní péči v zemích s obecně lepší úrovní zdravotnictví; k tomu však nelze využívat prostředky zákona o azylu.

[8] V kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že krajský soud rozhodl nesprávně a nedostatečně vyhodnotil skutkový stav; skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisu, nebo je s ním v rozporu a jedná se rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí; obdobně platí i pro rozhodnutí krajského soudu.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že důvodem pro odchod z Kazachstánu byl odůvodněný strach z pronásledování, byli cílem etnické nenávisti, porušování náboženské svobody, z těchto důvodů se jim ani nedostalo potřebné zdravotní péče. Se svými stížnostmi se opakovaně obraceli na příslušné orgány včetně soudů, ale byli odmítnuti z důvodu svého vyznání a národnosti. Obdobně to bylo s vyšetřováním dopravní nehody, kdy viník nebyl stíhán s vysvětlením, že on je pravý Kazach, kdežto stěžovatelka je původně Arménka. Další pronásledování z výše uvedených důvodů vedlo k uzavření jejího obchodu s potravinami, což se vysvětlovalo stížnostmi sousedů; nedomohla se přezkoumání nezákonného postupu. Děti byly ve škole bity z důvodu křesťanského vyznání, když si stěžovatelka u ředitele stěžovala, bylo vše bagatelizováno a odmítnuto řešit. Podobná je situace v celé zemi původu. Důkazy o výše uvedeném předala ve správním řízení, ale nebyl na ně brán zřetel.

[10] Stěžovatelka dále uvádí, že mají vážné zdravotní problémy, které správnímu orgánu popsala, nedostalo se jim v zemi původu z výše uvedených důvodů potřebné zdravotní péče. Správním orgánem a soudem pak bylo nesprávně vyhodnoceno, že se snaží jen zajistit si kvalitnější péči. Dle názorů stěžovatelky je třeba dojít k závěru, že pronásledování, kterému byli v zemi původu pro své náboženské vyznání a národnost vystaveni, tamní státní orgány trpěly, tolerovaly a odmítly poskytnout potřebnou ochranu. Pokud správní orgán i soud odkazují na to, že Kazachstán je sice převážně muslimskou zemí, ale platí tam zákon, který umožňuje všem lidem svobodnou volbu náboženství, pak toto je pouze na papíře, ale reálně se nedodrzuje; o tom předkládala důkazy a je to všeobecně známé i ze sdělovacích prostředků, proto se k uvedené situaci opakovaně vyjadřovaly lidsko-právní organizace a dne 13. 3. 2019 Evropský parlament přijal usnesení o situaci v oblasti lidských práv v Kazachstánu (2019/2610(RSP)), kde pod bodem Q.11. „bere na vědomí multietnický a náboženský pluralitní charakter Kazachstánu a zdůrazňuje potřebu ochrany menšin a jejich práv, zejména pokud jde o používání jazyků, o svobodu náboženského vyznání nebo přesvědčení, nediskriminaci a rovné příležitosti; vítá mírové soužití různých společenství v Kazachstánu; naléhavě vyzývá Kazachstán, aby přestal pronásledovat občany za to, že legitimně uplatňují svobodu svědomí a náboženského vyznání; požaduje okamžité propuštění osob odsouzených za jejich přesvědčení“ (zdroj: [https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/RC-8-2019-0204\\_CS.html](https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/RC-8-2019-0204_CS.html)). Stěžovatelka je přesvědčena, že v případě návratu do země původu jim hrozí pokračování pronásledování a nemožnost domoci se ochrany od příslušných orgánů a to vše z důvodu náboženství a národnosti. Ze stejných důvodů nemají ani potřebný přístup ke zdravotní péči, když ji naléhavě potřebují, jak dokládali správnímu orgánu.

[11] Stěžovatelka namítá, že krajský soud veškeré závěry učiněné správním orgánem přijal za své, zatížil tak své rozhodnutí vadou, a to nejen nepřezkoumatelností ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení azylu; krajský soud tak nemohl s jistotou uzavřít, že stěžovatelé nebudou v případě svého návratu vystaveni ohrožení na životě a zdraví, a tudíž nebylo na místě rozhodnutí správního orgánu potvrdit jako věcně správné.; rozhodnutí správního orgánu za má stěžovatelka za nepodložené, vnitřně rozporné, neodůvodněné.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dle jeho názoru kasační stížnost svým významem nepřesahuje zájmy stěžovatelů tak, jak má na mysli § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní s. ř. s.; k samotným kasačním námitkám stran tvrzeného pronásledování uvedl, že je neshledává důvodné, neodpovídají zjištěnému skutkovému stavu ani samotnému tvrzení stěžovatelky. Navrhuje kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. ji jako nedůvodnou zamítnout.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

pokračování

přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[14] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znak tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně. Nebyl shledán ani důvod pro přistoupení k judikaturnímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Kasační stížnost je pro výše uvedené podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[16] Nejvyšší správní soud především musí poukázat na to, že stěžovatelka své námitky primárně směřuje k rozhodnutí žalovaného a její kasační stížnost fakticky pouze kopíruje žalobu. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozsudku krajského soudu; kasační námitky tak musí směřovat vůči postupu a rozhodnutí tohoto soudu, nikoli žalovaného správního orgánu. Krajskému soudu fakticky stěžovatelka v podstatě vyčítá, že veškeré závěry učiněné správním orgánem přijal za své a tím zatížil své rozhodnutí vadou, a to nejen nepřezkoumatelností ve vztahu k posouzení podmínek pro udělení azylu; jakou jinou vadu má stěžovatelka ve vztahu k napadenému rozsudku na mysli, není zřejmé.

[17] Pokud krajský soud odkázal, či se ztotožnil, se závěry žalovaného správního orgánu, nepostupoval nikterak v rozporu se zákonem ani s konstantní judikaturou. Odkázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130: „*Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlobhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soublasnou poznámkou.*“ Přitom v daném případě soud tímto „úsporným“ způsobem ani nepostupoval, ale se všemi námitkami, které stěžovatelka v žalobě vznesla, se řádně zabýval a stejně tak je pečlivě a srozumitelně a podrobně ve svém rozsudku i odůvodnil. Skutečnost, že dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný, neznamená, že je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný.

[18] Krajský soud se zabýval všemi stěžovatelkou sdělenými důvody, které hodnotil z pohledu naplnění všech jednotlivých forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany bylo vydáno bez jakéhokoliv projevu libovůle v rozhodování.

K otázce azylově relevantních důvodů lze odkázat na četnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se s obdobnými námitkami, které vznáší stěžovatelka, již dostatečně vypořádala (např. rozsudky NSS sp. zn. 5 Azs 37/2003, sp. zn. 4 Azs 27/2003, sp. zn. 5 Azs 6/2011, sp. zn. 2 Azs 45/2008, sp. zn. 6 Azs 235/2004, sp. zn. 3 Azs 303/2004, sp. zn. 4 Azs 333/2004, sp. zn. 4 Azs 31/2003, sp. zn. 5 Azs 3/2003, sp. zn. 4 Azs 7/2011, 5 Azs 62/2016, 9 Azs 39/2019, 10 Azs 437/2019, . etc.)

[19] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z celého azylového příběhu stěžovatelky je zjevné, že hlavním důvodem vycestování byla snaha o získání lepší zdravotní péče; stěžovatelka vycestovala ze země plánovaně, nebylo zjištěno a ani netvrdila, že by zemi opouštěla pod tlakem tíživých okolností z azylově relevantních důvodů; ve výpovědi uváděla mimo jiné cílené jednání ze strany nemocnice, školy a správních orgánů vůči ní pro její arménský původ, čemuž však příliš nesvědčí fakt, že dle tvrzení samotné stěžovatelky, se tato sama vzdala arménského občanství a přijala občanství kazašské, protože to bylo výhodné s ohledem na právní postavení v Kazachstánu. Co se týče poskytnuté zdravotní péče, i dle samotného tvrzení stěžovatelky, tato jí byla poskytována, byla rovněž přijata do sociálního systému, byla jí přiznána invalidita; v požadavku, aby stěžovatelka při pobytu v nemocnici neměla na krku řetízek, nelze spatřovat její pronásledován či ústrky z náboženských důvodů.

[20] Otázkou zdravotního stavu z pohledu možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se Nejvyšší správní soud mimo jiné zabýval např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, sp. zn. 10 Azs 437/2019, v němž podrobně vyložil, co lze považovat za závažný případ ve smyslu rozsudku ve věci *Paposhvili*, na který v podrobnostech odkázal již krajský soud. O „velmi výjimečném případě“, který uvedený rozsudek zmiňuje, lze hovořit tehdy, kdy je vyhošťována vážně nemocná osoba, u níž závažné důvody zakládají domněnku, že ačkoliv není v bezprostředním ohrožení života, nedostatek vhodné péče či přístupu k ní v přijímající zemi představuje riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života. Tak tomu v projednávané věci zdaleka není.

[21] Jak vyplynulo ze samotných výpovědí stěžovatelky, sice není (stejně tak jako její syn) zdaleka zdravou osobou, jejich stav však není natolik vážný, aby jim návrat do Kazachstánu a stav tamní zdravotní péče mohly způsobit vážnou újmu. Stěžovatelčiny zdravotní problémy, stejně tak i problémy syna, nejsou takové povahy, že by vyžadovaly neodkladný zákrok či dlouhodobější hospitalizaci, že by vyvolávaly neustálou obavu o jejich život či o to, že se jejich stav rázem zhorší. Jejich problémy se nejví neřešitelné ani se s nimi nepojila závislost na českém zdravotním systému.

[22] Není ani pravdou, že stěžovatelce by ve spojení s její národností či vírou byla poskytnuta menší ochrana před správními orgány; neúspěch ve vzniklém sousedském sporu nemá s její národností či náboženským přesvědčením žádnou souvislost; obdobně nelze vystopovat cílené a systematické šikanování jejich dětí ve škole z těchto důvodů. Nelze dovodit, že by stěžovatelce a jejím dětem bylo ze strany kazašských orgánů v minulosti postupováno cílně jakkoli diskriminačně, cílený postup spatřovala stěžovatelka v každém kontaktu s institucemi (škola, nemocnice) žádné problémy směřující k obavě o bezpečnost svých dětí nesdělil ve své žádosti ani jejich otec. Takové obavy pro stěžovatelku a její děti nevyplývají ani z informací o situaci v Kazachstánu, které jsou ve spise založeny, a nelze je dovodit ani ze zprávy, na kterou stěžovatelka odkazuje v kasační stížnosti.

[23] Nejvyšší správní soud opakovaně zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany v jakékoli z jejich forem není univerzálně použitelným institutem k řešení jakýchkoli negativních projevů

pokračování

ve společnosti. Instituty zákona o azylu slouží k mimořádné ochraně osob, kterým v zemi jejich původu hrozí závažné porušování jejich lidských práv.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[26] Pro řízení o kasační stížnosti byl stěžovatelce ustanoven zástupce z řad advokátů; dle § 35 odst. 10 s. ř. s. v takovém případě hradí odměnu a hotové výdaje advokáta stát. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 3400 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu); tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu